

Arrest

**nr. 173 511 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de Taliban ten gevolge van zijn tewerkstellingen.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 158 897 van 17 december 2015 omdat de door hem aangevoerde problemen met de Taliban ten gevolge van zijn tewerkstellingen ongeloofwaardig zijn en omdat hij over een veilig en redelijk hervestigingssalternatief beschikt in Kabul.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een rijbewijs en een dreigbrief.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt tot een risicogroep te behoren omwille van zijn vroegere werkzaamheden, wijst de Raad er op dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus hij deze vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen en hij aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde met betrekking tot zijn problemen met de Taliban naar aanleiding van zijn tewerkstellingen, blijft verzoeker hier in gebreke. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe evenmin.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een standaardmotivering, stelt de Raad vast dat zijn asieldossier wel degelijk individueel werd benaderd en op haar eigen verdiensten werd onderzocht, zoals ook afdoende blijkt uit de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, met name dat u vervolging vreest van de Taliban omwille van uw tewerkstellingen in Afghanistan, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag uw eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen. Uw toevoeging dat de Taliban u na uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief stuurde, kan het geloof in uw asielmotieven evenmin herstellen. Deze dreigbrief vloeit immers volledig voort uit de aangehaalde vervolgingsfeiten die ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en de RvV. Bovendien moet er op gewezen worden dat u vreemd genoeg het bestaan van deze dreigbrief onvermeld liet in het verzoekschrift van uw advocaat van 6 november 2015 en in de zitting van de RvV op 16 december 2015, terwijl u verklaart dat u de dreigbrief (die uitgegeven werd op 24/7/1436 -hijra kalender, 13 mei 2015 -) al in België ontving op 20 november 2015. Ook dit roept de nodige vraagtekens op bij de waarde die aan dit stuk kan gehecht worden. Het neergelegde rijbewijs kan de verklaarde problemen evenmin ondersteunen. Wat de dreigbrief betreft, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 158 897 van 17 december 2015 dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsoptie beschikt in Kabul om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging. De stelling dat “Verzoeker is een ‘Kandari’ – hoort men van zijn accent – en men associeert ‘kandari’s’ met Taliban”, is niet meer dan een loutere bewering dewelke geenszins onderbouwd wordt aan de hand van objectieve elementen.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Kabul betwist en internetartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Inzoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoot dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Verzoekers betoog dat het percentage van het algehele acute ondervoeding in Afghanistan 18% is, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Socio-economische overwegingen zijn overigens slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren. Zo blijkt uit het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 158 897 van 17 december 2015 dat de commissaris-generaal met recht gemotiveerd heeft dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt: "U bent immers een volwassen man, die twaalf jaar school heeft gelopen. Derhalve bent u het lezen en schrijven in beide Afgaanse landstalen machtig (CGVS p.2). Daarnaast studeerde u recent een jaar aan de rechtenfaculteit van de universiteit van Kandahar en heeft u een zeer goede kennis van het Engels (CGVS p.2,3). Voorts bezit u veel relevante werkervaring, die u uit uw goed gevulde loopbaan haalt (CGVS p.2-4). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u zeer vertrouwd bent met de Afgaanse hoofdstad. In 2005 werkte u gedurende meer dan een jaar in Kabul en ook in de jaren nadien reisde u zeer regelmatig (soms drie keer per maand) naar Kabul, waar u geregeld langere periodes verbleef (CGVS p.4-5). Uw langdurig en herhaaldelijk verblijf in Kabul gaan u naast een grote vertrouwdheid met de stad ook een goede vrienden- en kennissenkring in de hoofdstad hebben opgeleverd. Bovendien beschikt u in Kabul over een sterk familienetwerk. Los van de aangehaalde problemen waren u en uw broers immers reeds voor uw vertrek naar Europa van plan om jullie familie naar Kabul te verhuizen. Jullie hadden twee huurhuizen op het oog in de wijk Khoshal Khan van Kabul stad. In een van die huizen wonen momenteel uw twee broers met hun gezinnen (CGVS p.10-11). De vaststelling dat u en uw familieleden zelf het plan opvatten en uitwerkten om zich in Kabul te vestigen, wijst er eveneens op dat jullie jullie mogelijkheden op hervestiging in Kabul goed inschatten. Tenslotte moet er nog gewezen worden op uw financiële mogelijkheden. Zo bezit u naast uw huis ook nog stukken grond in Share Naw en Aino Mina, twee gegoede wijken van Kandahar stad (CGVS p.6). Naast uw bedrieglijk bevonden vrees voor de taliban voorziet u zelf geen problemen indien u zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul zou vestigen, zo verklaart u expliciet (CGVS p.13). Dit wordt ondersteund door de vaststelling dat uw broers momenteel hun leven leiden in deze stad. Gezien uw werkervaring, uw lange schoolcarrière, uw vertrouwdheid met Kabul, uw netwerk in deze stad en uw financiële middelen moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat Kabul in uw geval als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker geen tegenargumenten bij die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij vervolgd wordt omwille van haar jarenlange tewerkstelling voor de buitenlandse troepen. Zij kan niet akkoord gaan met de conclusie van het Commissariaat-generaal dat weinig waarde kan worden gehecht aan de dreigbrief aangezien zij niets had gezegd over deze dreigbrief in het verzoekschrift en voor de Raad. Verzoekende partij verklaarde dat de dreigbrief werd ontvangen nadat het verzoekschrift werd ingediend en zij van mening was dat haar tweede advocaat op de hoogte was van de dreigbrief. Verzoekende partij is het niet eens met de vaststelling dat de dreigbrief niet grondig en zorgvuldig werd onderzocht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 juni 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van bepaalde argumenten zoals aangevoerd in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Zo verzoekende partij nog steeds niet akkoord kan gaan met de conclusie van het Commissariaat-generaal dat weinig waarde kan worden gehecht aan de dreigbrief aangezien zij niets had gezegd over deze dreigbrief in het verzoekschrift en voor de Raad en dit wijt aan haar tweede advocaat, merkt de Raad vooreerst op dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij zelf is om alle essentiële elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen. Uit het arrest nr. 158 897 van 17 december 2015 blijkt dat verzoekende partij aanwezig was op de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten tijde van haar eerste asielprocedure en zij in de mogelijkheid gesteld werd opmerkingen aangaande haar asielrelaas te maken en, wat haar advocaat dan zou hebben nagelaten, melding te maken van de dreigbrief.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij met deze argumentatie voorbij gaat aan de overige in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen omtrent deze dreigbrief: *“Deze dreigbrief vloeit immers volledig voort uit de aangehaalde vervolgingsfeiten die ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en de RvV.”* En nog: *“Wat de dreigbrief betreft, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”*

Dat de door verzoekende partij neergelegde dreigbrief niet grondig en zorgvuldig zou zijn onderzocht, kan gelet op bovenstaande vaststellingen niet worden volgehouden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS